

voorkomende vraag in quizen is de naam van de hindoegod van het vuur. Dat is Agni. Het helpt als je weet dat *ignis* het Latijnse woord voor vuur is." Hoe meer je weet, hoe gemakkelijker het is om nieuwe feiten aan je kennis toe te voegen. Je kunt verbanden leggen die je helpen bij het geheugenwerk.

Maar dat er geheugenwerk aan te pas komt, staat buiten kijf. En het wordt er natuurlijk niet gemakkelijk op. Het uiteenvallen van Joegoslavië en de Sovjet-Unie alleen al heeft quizzers opgezadeld met een twintigtal nieuwe hoofdsteden, volksliederen, vlaggen... Bovendien is er elk jaar weer een nieuwe winnaar van de Giro, de Champions League en het songfestival.

Derycke: „Ik wil het beeld ontkrachten dat quizzers uit het hoofd weten wie in 1968 vierde was in de Ronde Van Vlaanderen en met welke schoenmaat. Zoiets wordt nooit gevraagd in een quiz. Tenzij er een anekdote aan vasthangt." Stel dus dat de winnaar later werd gedeclasseerd en daardoor pas vierde staat in de rangschikking of dat Eddy Merckx dat jaar alles won behalve die ene koers waarin hij vierde werd — dan is dat een goede quizvraag.

Er is trouwens nog een groot verschil tussen het onderwijs en het quizcircuit. In het onderwijs gaat het om de kennis van het individu. Afkijken is er verboden. In het quizcircuit wordt er in ploegen gespeeld.

Samenwerken is er verplicht. In dat circuit kun je het je veroorloven om niet te weten wanneer Paasmaandag valt, zolang iemand anders van je ploeg wel alle religieuze feestdagen kent.

Derycke: „De beste quizploeg is de evenwichtigste. Ik weet veel over klassieke muziek en literatuur. Mijn collega Nico Pattyn is sterk in aardrijkskunde en geschiedenis. Mark Van Springel volgt de moderne cultuur (en alle ex-liefjes van Britney Spears wellicht) en Tom Trogh is als student wiskunde sterk in... wiskunde."

Je moet elke dag de krant lezen, dat alleszins

Ik hoor u al denken: geen enkele vrouw. Quizen is inderdaad een mannenbezigheid. Volgens de deelnemers is dat omdat het zo zinloos is. Voor de prijzen hoeft u het alvast niet te doen. De vorige EK-overwinning leverde Derycke een porseleinen bord op. Dit keer leverde de zege enkel veel eer op. (Dorpsquizen zijn niet veel beter: één keer een snoeischaar winnen is aardig, twee keer is vervelend, drie keer is een pest.) Quizen doe je niet om de prijzen, wel om te tonen dat je de beste bent. Het zit in onze genen — zeker in mannelijke genen — dat we ons graag meten met anderen. Blijkbaar is het niet genoeg om veel te

weten, dat moet ook worden erkend.

Moet je ervoor blokken? Voor examens in het onderwijs wel. Maar voor quizen? Derycke zegt van niet. „Je volgt natuurlijk je vakgebied. Twee of drie kranten lezen per dag is ook wel aangewezen. Maar alles weten lukt toch nooit." Want net op die quizavond, waarvoor u alle Latijnse namen van inheemse paddestoelen hebt ingestudeerd, gaat de vraag over de familiebanden in de VRT-soap *Thuis*.

Quizen zit de Vlaming blijkbaar in de genen. Derycke geeft de „schuld" aan de televisie. „Een van de eerste grote tv-hits was de quiz met Tony Corsari *100.000 of niets* die Vlaanderen in de ban hield. En ook daarna hebben onze omroepen nog heel wat quizhits gehad. Mede daardoor is er een heus quizcircuit ontstaan in parochiezalen en feestzalen. Vooral in Vlaams-Brabant, Antwerpen en Oost-Vlaanderen kun je elk weekend wel naar één of meerdere quizavonden."

Ben Crabbé, specialist, vermoedde er ooit de Vlaamse volksaard achter. „Quizen is uiteindelijk een brave en gezellige bezigheid. Het is dus geknipt voor een braaf en gezellig volk als het onze."

Met dank aan collega Peter Cuypers.

Bart Dobbelaere leidt de redactie binnenland.

Elke dag beantwoordt de redactie een actuele vraag.

Fietspaden met betonstenen, met borduren, vol met onefenheden... Ik zou die graag weg hebben. Ik heb nog altijd liever geen fietspad dan een slecht fietspad.

Pieter Verdonck (Gent)

VAARDIGHEDEN

Ik sta volledig achter de visie van Luc Audenaert, leraar wiskunde: het evenwicht tussen kennis en vaardigheden speelt in de wiskunde praktisch geen rol (*DS 4 december*). Kennis heeft hoofdzakelijk te maken met het geheugen; vaardigheden met het verstandig gebruik van dat geheugen. Bij de exacte wetenschappen — en wiskunde bij uitstek — kun je die vaardigheden maar ontwikkelen als je alle noodzakelijke basiskennis blijft onthouden en correct toepassen. Bij andere

wetenschappen is dat minder uitgesproken.

Voor een goede wiskundige zijn zowel kennis als vaardigheden op niveau noodzakelijk. De moeilijkheidsgraad van beide ligt in de ultieme test van het zo abstract mogelijk denken, hetgeen ons weer bij het vak wiskunde (of logica) brengt, het enige vak waar het abstracte denken in zijn zuivere en correcte vorm gestalte krijgt.

Jos Verbeeck (Vosselaar)

MARC DELIRE (1)

Dat Frieda Van Wijck zomaar Marc Delire in het Frans ontvangt in *De Laatste Show* is een schande. Schande ook voor de VRT. Na de vriendelijke uitdaging van Louis Michel maandag 28 november sprak Delire behoorlijk Nederlands

en scheen hij alles te verstaan. Heeft Frieda Van Wijck dan nog de arme slaafse mentaliteit en wil ze laten horen dat ze Frans kan spreken?

Ria Goossenaerts (Gent)

MARC DELIRE (2)

Als Frans zijn moedertaal is, waarom zou Marc Delire ze dan niet mogen spreken? Als we van iedereen die op de Belgische televisie of radio komt eisen dat hij Nederlands spreekt dan wordt onze horizon beperkt tot ongeveer 20 miljoen mensen of zo'n 0,3 procent van de wereldbevolking. Hoe klein willen sommige Vlamingen Vlaanderen wel maken?

Danny Verduyck (Reigate, Groot-Brittannië)

CORRECTIES & AANVULLINGEN

Sri Sri. Bij het artikel over Sri Sri Ravi Shankar in DSM van afgelopen weekend stond een fout internetadres. Het juiste adres is www.art-of-living.be. Anorexia. In het artikel „BV's tegen anorexia" (*DS 2-3 december*) is een foutje gelopen. Tony Boons is de drijvende kracht achter de kalender waarvan de opbrengst naar de vzw Anorexia Nervosa-Boulimia Nervosa gaat; de fotograaf is Arian Eykens.

OVERSTEEKEND WILD

Marc Reynebeau

Een historisch verbond

Toen woensdag laat bekend raakte dat Jean-Marie Dedecker het nu eens bij de N-VA wil proberen, bevond ik me toevallig in een café in een gezelschap met een hoog politiek gehalte. De reacties waren opvallend gelijklopend. De eerste was er een van verbazing. Wat moet die keurige, zelfs ietwat stijfdeftige N-VA met die ongelikte beer van een Dedecker?

De tweede reactie was: wat zou Jan Renders daarvan denken? De radio belde de baas van de christelijke werknemers 's anderendaags uit zijn bed om het hem te vragen. Renders liet zeer voorspelbaar verstaan dat hij *not amused* was. 's Middags gold dat al voor heel CD&V.

De derde reactie die avond in het café was eveneens een vraag: hoelang duurt het voor daar ruzie van komt? Van Dedecker wordt wel eens beweerd dat hij twee stenen kan doen vechten. Zie, nog voor het die donderdag avond werd, was het kartel van CD&V en N-VA door zijn toedoen uit elkaar gekegeld.

Diezelfde dag bleek de kabinetschef van N-VA-minister Geert Bourgeois al „de risee" te zijn bij zijn collega's van de Vlaamse regering, zo schreef deze krant. Nog een dag later vertelden Vlaamse ministers aan *De Standaard* hoe murw en lijdzaam Bourgeois onderging hoe een ietwat ridicul compromis zijn jongste parapleedje — de zeer belangwekkende zwart-gele burgemeestersjerp — tot paardenworst vermaalde. Vrijdag mocht hij in het blog van Eric Van Rompuy al niet meer zijn dan „un petit monsieur".

Zondag mepte dat meenerke Bourgeois terug, met gesakker over Yves Leterme die liet begaan dat hij het slachtoffer werd van „smerigheid", „vuil spel" en „gespin". Nochtans staan Leterme en Bourgeois bekend als

kampioenen in *retenue* in het algemeen en voor het goede bestuur waarvan ze zich het patent hebben toegeëigend in het bijzonder.

Kortom, CD&V is Bourgeois al met zachte hand naar de uitgang aan het begeleiden. Hij wilde Vlaanderen op de kaart zetten, Leterme zal hem bij het grofvuil zetten. Daar komt „een crisis" van, beloofde Bourgeois, maar dat zal in de praktijk niet meer zijn dan een groot woord voor een flukse vervanging. Misschien mag Van Rompuy zijn borst al nat maken.

De kwestie toont aan hoe vergankelijk niet alleen een kartel, maar ook het papier wel is. Nog geen twee maanden geleden liet Leterme in het interviewboek *Leterme uitgedaagd* van Filip Rogiers noteren hoe verheugd hij wel was met het kartel, „een historisch verbond" dat verenigde wat vijftig jaar geleden was gescheiden, de christendemocratie en het Vlaams-nationalisme.

Bourgeois zet Vlaanderen op de kaart, Leterme zet Bourgeois bij het grofvuil

Het blijft wel altijd uitkijken wanneer Leterme over het verleden spreekt. Aan hem gaat namelijk niet veel historisch besef verloren. Elders in dat boek zit hij er met zijn historische vergelijkingen zelfs eens niet minder dan zes eeuwen naast.

Vijftig jaar geleden was het al lang duidelijk dat Vlaams-nationalisme, met de toen nog piepjonge Volksunie, wel degelijk zijn eigen weg bleef gaan. De breuk waar Leterme op alludeert, is al veel ouder. Ze dateert formeel van net na de Eerste Wereldoorlog, maar heeft haar wortels diep in de negentiende eeuw.

De meest directe vergelijking met het CD&V/N-

VA-kartel kan alleen het beginselakkoord van net zeventig jaar geleden zijn geweest, tussen de toenmalige katholieke partij en het Vlaams-nationalistische, extreemrechtse VNV. Het bleek in de praktijk veeleer om een autoritairrechtse dan om een Vlaamse frontvorming te gaan. Het was even antisocialistisch als het nu kaduke kartel anti-Paars en anti-PS is.

Onder meer als gevolg van het verzet van de christelijke arbeidersbeweging kwam van het akkoord van eind 1936 nooit wat terecht. Een paar jaar later ging het VNV in kartel met de Duitse bezetter. Het flamingantisme kwam daardoor zwaar gehavend uit de oorlog, waarna de toen kersverse CVP een poging deed om het weer in zijn rangen op te nemen. Tevergeefs; al in 1949 stichtten de Vlaams-nationalisten opnieuw een eigen partij.

Een grondstroom in de christendemocratie kon nooit goed overweg met de flaminganten en later al evenmin met de groenen. Zij aanzag beide stromingen alleen als dissidenties uit de katholieke moederpartij, als het werk van ondankbaren, kortzichtigen, querulanten of kleingelovigen.

Dat is niet anders bij Leterme, wiens interviewboek immers damp van het heimwee naar de oude, landelijke en machtige CVP. Voor hem moest N-VA zich in het kartel dus niet te veel in het hoofd halen en zeker niet zonder dat eerst te vragen komen aanzetten met een zo geprofileerde libertaire querulant als Dedecker. Het blijft vreemd dat Bart De Wever, die als historicus de Vlaamse partijgeschiedenis als geen ander kent, zich zo kon vergissen in de reactie van CD&V.

► Marc Reynebeau is redacteur van deze krant.

„Overstekend wild" verschijnt wekelijks op dinsdag.

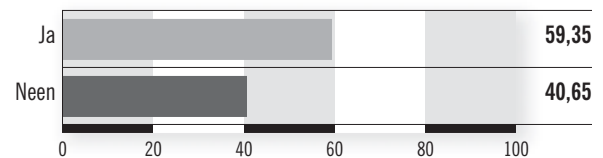
► www.standaard.be/overstekendwild

► www.standaard.be/podcast

VRAAG VAN DE DAG

De Standaard Online peilt elke dag naar uw mening over een actueel onderwerp.

Beschikken onze jongeren over minder kennis dan vroeger?

www.standaard.be